

δὲν ἐπανέρχεται πλέον· ἡ στιγμή τοῦ κακοῦ
διόχεται καὶ ἐπανέρχεται ἀκαταπαύστως.
Παρεκτρέπεται τις διὰ μίαν στιγμήν, καὶ κα-
ταστρέφεται διὰ παντός.

Πολλάκις ἀσθενέστεροι εἴμεθα ὅταν ἐπὶ
ἄλλων βασιζόμεθα, παρ' ὅταν εἰς μόνον τὸν
ἑαυτὸν μας πεποιθήμεν.

I. I. ROUSSEAU.

Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς ἐξαδέλφης μου Μ. Κ.
ζητούσης μοι στίχους.

Τί θέλεις; εἰς ἀνάμνησιν τῶν στίχων νὰ γραῶ;
Καὶ πῶς λοιπόν; ἄνευ αὐτῶν μὲ ἀναμένει λήθη!
Ὡ ἄφες μᾶλλον, ἄρῃσον τὰ χεῖλη μου νὰ φράζω,
Ἐκ στίχων τὴν ἀνάμνησιν δὲν θέλω τὴν συνήθην.

Θέλω ἐντὸς τοῦ στήθους σου νὰ ἄρχῃ ἡ εἰκὼν μου,
Καὶ τ' ὄνομά μου πάντοτε νὰ φέρῃς εἰς τὰ χεῖλη,
Νὰ χύνη; δάκρυ πύρινον διὰ τὸν χωρισμόν μου,
Τὸ πᾶν νὰ ᾔμῃ διὰ σέ, οὐχὶ δὲ μόνον φίλῃ.

Εἴμ' ἀλαζών, καὶ δὲν μ' ἀρκεῖ νὰ μ' ἐνθυμεῖσαι μόνον,
Δὲν μοὶ ἀρκεῖ ν' ἀναπολῇς ἡμέρας παρελθούσας·
Θέλω νὰ κλαίῃς δι' αὐτὰς ἐφ' ἅπαντα τὸν χρόνον
Καὶ δι' αὐτὰς νὰ λησιμονῇς στιγμής σου τὰς παρούσας.

Σχίσσε τοὺς στίχους· ρίψετο μακρὰν τὸ λεύκωμά σου,
Πληγώνει τὴν καρδίαν μου ἡ θέα τοῦ καὶ μόνῃ·
Καὶ αὐτὰ ἔτι νὰ κοσμῶ ποθῶ τὰ ὄνειρά σου
Καὶ νὰ ἐξέλθουν δι' ἐμὲ οἱ ἔσχατοί σου στόνοι.

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

Ἀθήναι, 17 Ἀπριλίου 1872.

Ἡ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΣ.

Γυρίζω, γυρίζω
ἔς τοὺς κάμπους ἔς τὰ δάση
νὰ ἰδῶ μὴ περάσῃ,
αὐτὴ π' ἀγαπῶ.

Φωνάζω, μανίζω,
ἔς τὰ ὄρη κυττάζω,
καὶ πάντα στενάζω,
αὐτὰ θά τῆς πῶ.

• Γιατί νὰ μ' ἀφήσῃ
μονάχῳ νὰ τρέχω
μὲ δάκρυα νὰ βρέχω
τὴ γῆ ποῦ περνῶ;

Γιατί νὰ ξεχάσῃ,
τί μοῦ εἶπε μιά ἡμέρα,
ἔς τὸ δένδρον ἔκει πέρα
καὶ τόρα πονῶ;

Καὶ μάρτυρας φέρνω
τῆς νύχτας τ' ἀστέρια,
τὰ μαύρα ξεφτέρια,
νερὸ, ποῦ περνᾷ.

Τὴ νύχτα ἴσ' ἄν γέρνω
ἔς τὸ μαύρον κρεββάτι
εἰς ὕπνον τὸ ἑμῆτι
ὁ πόνος σφαλινῇ;

Ναί! θέλω, τὸ λέγω,
τὸν κόσμον ν' ἀρήσω
καὶ πάλιν ἂν ζήσω
αὐτὴ μὲ κρατεῖ.

Θ' ἀργήσῃ δὲν πταίω
ἂν μ' εὕρῃ ἔς τὸ μνήμα,
κί' ἂν ἔγινε θῦμα,
τῆς λέτε γιατί.

ΜΑΡΙΕΤΑ ΜΠΕΤΣΟΥ.

ΔΙΑΤΙ ΣΙΓΩ.

Τῇ ποιητρῇ Φ. Α. Οἰκονομίδου.

Σιγῶ διότι ἠγάπησα τὴν κόρην τῆς ψυχῆς μου

— Καὶ μὲ ἀγάπην ἄπειρον καὶ μὲ στοργὴν ἀγίαν! —
Καὶ ἦτο τὸ μεῖδιμα ἐκείνη τῆς μολπῆς μου,
Τὸ ἔρεισμα τοῦ βίου μου τὸ χέον μελωδίαν.

Καὶ ἄλλος τὴν ἠγάπησε μὲ ἄπειρον ἀγάπην!
— Ἦτο νυμφίος τῆς αὐτῆς. — Ὅποια εὐτυχία!
Πρὸς παραδείσου; ἔπλευσα. πρὸς οὐρανοῦς ἐτράπη
Καὶ μ' ἦν ὁ βίος, ἐν στιγμῇ, γλυκεῖα ἁρμονία.

Ἐτόλμησα τότε κ' ἐγὼ περὶ τὸν Ἑλικῶνα
Μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν φαιδρὸς νὰ πτερογίσω
Νὰ ἴδω τὸν περικαλλῆ τῆς Χάριτος ἀνθῶνα
Καὶ μὲ φωνὴν ἠδυπαθῆ τὸ ἄσμα νὰ τονίσω. . .

Ἄλλ' οἴμοι! ζέφυρος τερπνὸς καὶ αὔρα τοῦ Αἰγαίου
Πρὸς χώραν τὴν Νειλόρρυτον μὲ ὤθησαν ἠδέως
Κ' ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐπέπρωτο μαρτύρια δικαίου
Νὰ ὑποστῶ καὶ νὰ χαθῶ ἡ πτῆσις μου ταχέως.

Αἱ πυραμίδες ἤκουσαν ὀλοφυρμούς καὶ θρήνους,
Τὸ δάκρυ ἐπλημύρισε τὰ ὕδατα τοῦ Νείλου

Καὶ στεναγμούς ἐξέφερε τὸ στήθος μου πονήσας·
— Αἰχμὴ τὸ διεπέρασε πεπυρωμένου ἤλου! . . —

Ἦτο ἡ δρόσος τ' οὐρανοῦ καὶ κρίνου μαργαρίτης
Ἡ αἰθερία φίλη σου, ἡ φίλη Πολυξένη,
Καὶ τὴν ἐρρόφησεν ἡ φλόξ — ὁ Αἰψὸς ὁ ἐρημίτης! . . —
Ποῦ εἶναι; . . . κεῖται σφάγιον καὶ δολοφονημένη!

Θ' ἀκούσῃς θρήνους, κοπετοῦς, ἐὰν λαλήσῃς ὡς μ' εἶπας·
Κ' εὐάριθμοι αἰσθάνονται πόνον ἐὰν θρηνῇ τις·
Εἶναι ψυχροὶ οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς τῶν ἄλλων λύπας
Κ' εἶναι εὐαισθητότερος ὁ λίθος, ὁ γρανίτης.

Πῶς νὰ χαρῶ; τὴν θλίψιν μου πῶς νὰ ἀποσοδήσω;
Τίς λησμονεῖ τὸ παρελθόν; καὶ παρελθὸν τοιοῦτον!
Οὐδέποτε ἐπὶ τῆς γῆς πλέον θὰ κελαδήσω.
Ἐν τῇ σιγῇ θέλω θρηνεῖ μισῶν τὸν κόσμον τοῦτον.

Ἐ Σόφω

Α. Ι. ΣΑΒΑΤΩΡ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ ΙΕ. φυλλαδίῳ γρίφου.

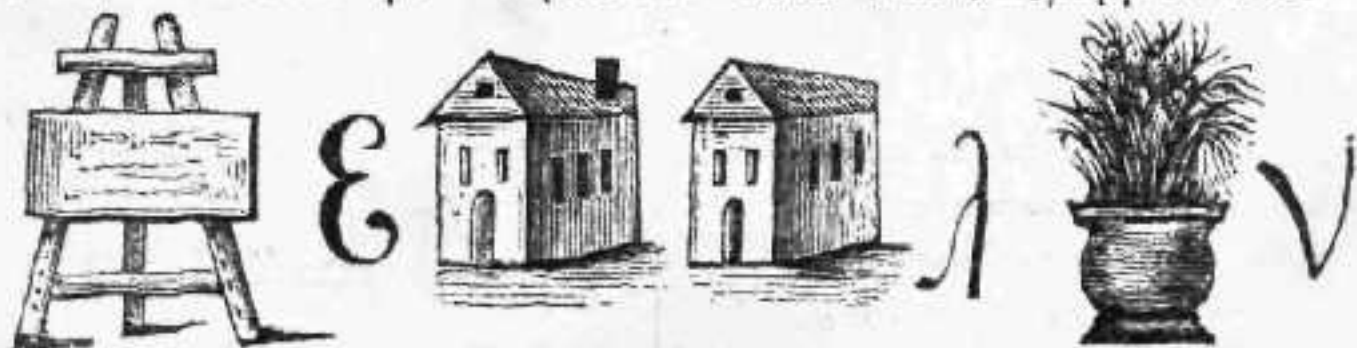
Εἰκὼν Ψυχὴ Σες Τεῖνε! Μορφὴ
Εἰκὼν ψυχῆς ἐστὶν ἡ μορφὴ.

Οὐδεὶς ἄχρὶς ὥρας ἐπεμψεν ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τὴν ἀνω λύσιν, μόνος δὲ ὁ κύριος Εὐάγγελ.
Νάνος ἐξ Ἀθηνῶν ἐκόμισεν αὐτὴν καὶ ἔλαβε τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ ΚΑ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Χάρτης-Ἀρης.

Τὴν λύσιν ταύτην ἀπέστειλεν ἡμῖν ὁ κύριος Ἰωάννης Α. Φωκᾶς ἐξ Ἀργοστολίου.

ΚΑΡ. ΒΑΝΤΩΡΟΣ.

Ὁ παρὼν γρίφος προσδιορίζεται διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητάς. Εἰς τὸν πρῶτον λύ-
την δωρηθήσεται ἡ κωμωδία α' Ὁ Γέρων Ἐραστήης.